Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36535
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

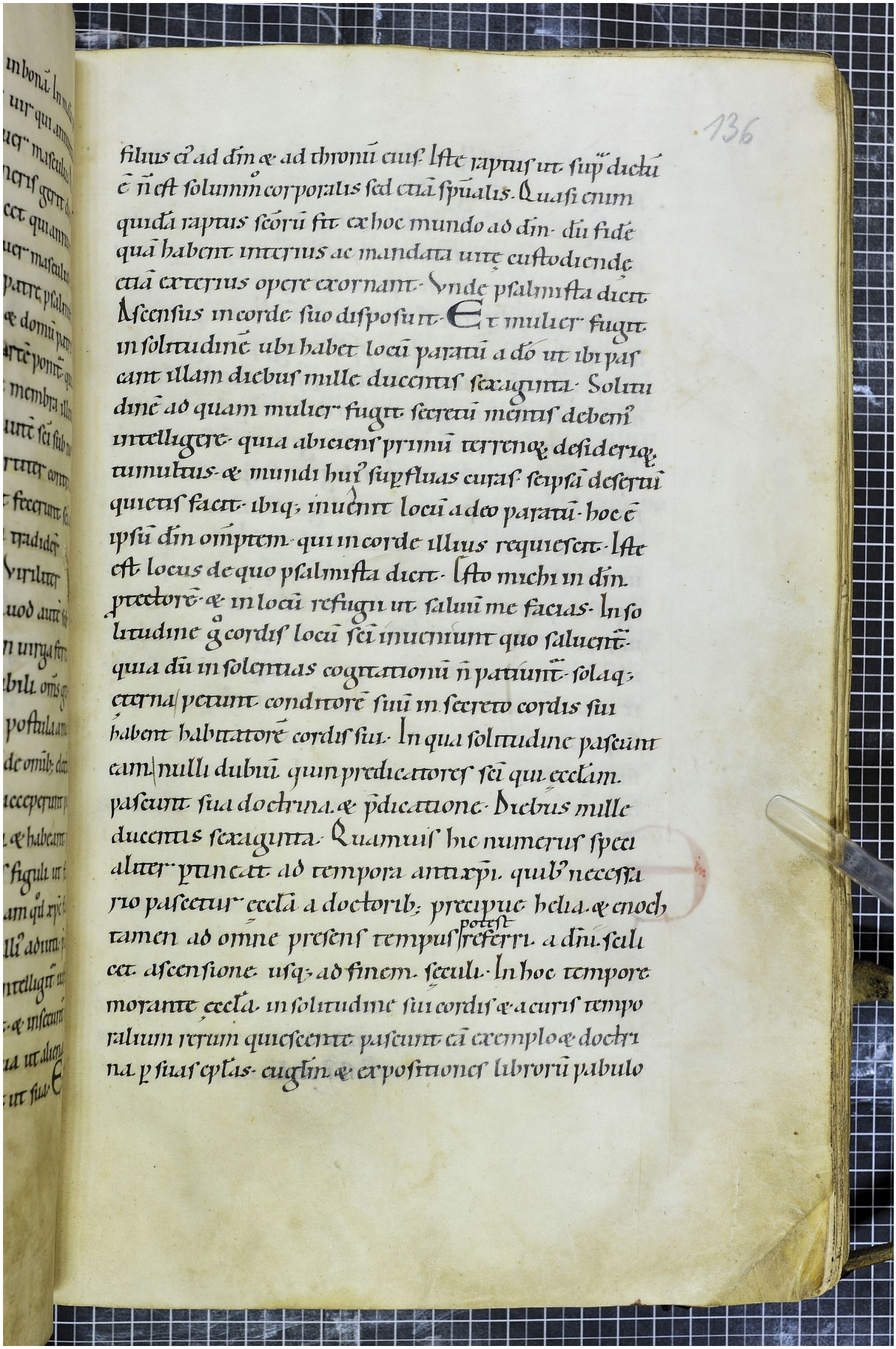

136

filius eī ad dīm & ad thronū eius. Iste raptus ut sup̄ dictū
ē nō est solum in corporalis sed etiā spūalis. Quasi enim
quidā raptus sēcōrū fit ex hoc mundo ad dīm. dū fidē
quā habent interius ac mandata uitē custodiendē
etiā exterius opere exornant. Unde psalmista dicit
Ascensus in corde suo disposuit. Et mulier fugit
in solitudinē ubi habet locū paratū a dō ut ibi pas
cant illam diebus mille ducentis sexaginta. Solitu
dinē ad quam mulier fugit secretū mentis debemus
intelligere. quia abiciens primū terrenōq; desideriq;
tumultus & mundi huius supfluas curas. seipsā deserti
quietis facit. ibiq; inuenit locū a deo paratū. hoc ē
ipsū dīm omnipotēm. qui in corde illius requiescit. Iste
est locus de quo psalmista dicit. Esto michi in dīm
protectorē & in locū refugii ut saluū me facias. In so
litudine g̃ cordis locū sēi inueniunt quo saluentur.
quia dū in solentias cogitationū n̄ patiuntur. solaq;
eterna petunt conditorē suū in secreto cordis sui
habent habitatorē cordis sui. In qua solitudine pascunt
eam nulli dubiū. quin predicatores sēi qui eccl̃am
pascunt sua doctrina & p̄dicatione. Diebus mille
ducentis sexaginta. Quamuis hic numerus speci
aliter pertineat ad tempora antixpi. quib̄ necessa
rio pascetur eccl̃a a doctorib̄; precipue helia & enoch
tamen ad omne presens tempus potest referri. a dīni seculi
et ascensione. usq; ad finem seculi. In hoc tempore
morante eccl̃a in solitudine sui cordis & a curis tempo
ralium rerum quiescente pascunt eā exemplo & doctri
na p̄ suas epl̃as. euglia & expositiones librorū pabulo